

Eerste NK RaceRunning

ALEXANDER REEUWIJK

Het is zaterdagochtend 24 september, 9 uur. De beesten in de Rotterdamse Diergaarde Blijdorp houden zich nog in, de eerste zonnestralen schijnen over het terrakleurige Tartan van de Rotterdamse Atletiekvereniging aan de Bentincklaan 40. Mannen en vrouwen, jongens en meisjes lopen hun rondjes. In de bocht bij het clubhuis staan de Petrabikes als bolides opgesteld in een lange rij. De opgepoetste frames fonkelen in de zon. De vrijwilligers pompen de banden op en controleren de remmen. Een voor een druppelen de atleten binnen: strakke gezichten, de sportkleding aan en een helm in de hand of op schoot. Vandaag worden de eerste Nederlandse Kampioenschappen RaceRunning georganiseerd en negentien atleten hebben zich opgegeven om te strijden over vier verschillende afstanden: 60, 100, 400 en 1000 meter.

De medailles zullen in de middag worden verdeeld. Als warming-up staat er een clinic op het programma. Onder de bezielende leiding van trainers uit het hele land leren de jonge atleten de Petrabike onder de knie te krijgen. Hoe maak je vaart... Hoe stop je op tijd... En hoe maak je de snelste bochten.... Bij sommige kinderen lijkt het alsof ze op de driewieler zijn geboren. Ze vliegen over de baan en slommen tussen de pionnen door alsof ze nooit anders hebben gedaan. Niet alleen geoefende racerunners volgen de clinic. Er is ook een aantal nieuwelingen, waaronder Janna. Ze is acht jaar, woont op het Zeeuwse Schouwen-Duiveland en heeft een Selectieve Dorsale Rhizotomie ondergaan. Het roze gips rond haar onderbenen matcht met de kleur van het frame. Het is de eerste keer dat ze op

de Petrabike zit en eerlijk gezegd had ze er geen zin in, vertelt haar moeder Annemarie. Janna gaat naar het regulier onderwijs en wil eigenlijk niet anders zijn dan anderen, en dus ook niet op een andere sport dan haar klasgenoten. Daarbij bleek het onmogelijk om een club te vinden in Zeeland waar Janna zou kunnen trainen. 'Alle atletiekverenigingen waar ik heb aangeklopt hielden het af. Ze zagen alleen maar beren op de weg... Helaas. Ik heb ze zelfs aangeboden om de trainingen te geven, maar ze wilden er niet aan,' zegt Annemarie, terwijl ze met een grote glimlach ziet met welk gemak Janna de Petrabike over de baan stuurt. 'Janna's arts, dokter Becher, wees ons op de Nederlandse Kampioenschappen en de clinic. Vandaar dat we hier vandaag zijn, en volgens mij is het een succes als ik Janna zo zie!'

Janna zigzagt, draait en keert als een ervaren racerunner. Ze volgt precies de instructies op van trainers en ze straalt, tijdens alle oefeningen.

Na anderhalf uur is de clinic afgelopen en verzamelen alle kinderen en trainers bij het clubhuis. Daar spreekt Ramon de kinderen toe, krijgen alle deelnemers een medaille en is het tijd voor de middagpauze. Tijdens de lunch spreek ik met de trainers die Janna tijdens de clinic hebben begeleid. Het zijn Astrid en Peter uit Hoofddorp. Afgetraind en ontspannen eten ze hun broodjes in de zon. Ze zijn min of meer de atletiek voor kinderen met een beperking ingerold. Ze trinden bij de lokale atletiekvereniging en vonden dat er meer gedaan moest worden voor die specifieke doelgroep. Toen ze vanuit de club weinig

gehoor kregen, besloten ze zelf de “G-groep” te trainen. Met succes. En daar is sinds vorig jaar een RaceRunning-groep bij gekomen. Peter: ‘Petra van Schie heeft ons enige tijd geleden benaderd met de vraag of wij kinderen op de Petrabike wilden trainen. Dat leek ons een leuk idee, dus zijn we begonnen. In eerste instantie met drie kinderen. Nu we geven al training aan acht kinderen en jongvolwassenen. Ze zijn allemaal heel erg enthousiast en willen het liefste nog een extra dag. Dat kunnen wij ze helaas niet bieden, maar het toont wel aan hoe leuk ze het vinden! En dat is ook wat je hier vandaag hebt gezien. Het is een heel makkelijk te hanteren driewieler, waardoor de meesten er snel mee uit de voeten kunnen. Hierdoor geeft het heel veel kinderen een gevoel van vrijheid. Zelf kunnen bewegen en niet in een rolstoel hoeven zitten. En ze gaan ook echt snel vooruit. Kennelijk is het trainingseffect groot op de Petrabike...’

Dan is het tijd voor het serieuze werk. Het eerste NK staat op punt van beginnen. Een drone cirkelt boven het sportpark en het startpistool en de elektronische tijdswaarneming worden getest. De atleten begeven zich richting de start voor de eerste afstand: de 60 meter. Verdeeld over twee categorieën, een snelle en een langzame groep, werken de kinderen de afstanden af. Er wordt gestreden. De sporters gaan diep. Zeker na de lange afstanden komen ze uitgeteld over de streep, met een blik op oneindig en een rood hoofd van de inspanning. De langste afstand, de 1000 meter, is het laatste onderdeel van de dag. Hier doen alleen de snelste atleten aan mee. Ze staan klaar, met de helm op en handen aan het stuur. Zodra de starter het startpistool laat afgaan, schieten ze uit de startblokken voor tweeëneenhalve ronde over de baan. Ze gaan hard, de verschillen blijven klein. Er is echt een strijd om de ereplaatsen. Als de atleten voorbij flitsen, is de concentratie van hun

gezichten te lezen. Janna staat langs de atletiekbaan, eet een ijsje en ziet hoe de atleten over de finish komen. Moegestreden. Dit jaar doet ze nog niet mee aan de wedstrijden, maar aan haar blik te zien is ze volgend jaar zeker een van de deelnemers.

Als over alle afstanden is gestreden en de medailles zijn verdeeld, is het tijd voor de prijsuitreiking. De nazomerzon verwarmt het terras, waar iedereen bijeen is gekomen. De medailles liggen uitgestald op tafel en schitteren in het licht. De groep atleten is verdeeld over twee categorieën en er is gestreden over vier afstanden. Kortom, er worden 24 medailles uitgereikt, die onder groot applaus door de winnaars in ontvangst worden genomen. Als doorgewinterde kampioenen laten ze het eremetaal omhangen en nemen ze de felicitaties in ontvangst. Sommigen gingen gebukt onder het gewicht van het eremetaal rond hun nek. Als de “overall winnaars” een beker hebben

ontvangen en alle prijswinnaars op de foto zijn gezet, zitten de eerste officiële Nederlandse Kampioenschappen erop. Atleten spreken nog enkele tactieken door en bekijken elkaars medailles, de vlaggen worden gestreken en iedereen beweegt zich langzaam in de richting van de parkeerplaatsen. Ook Janna en haar moeder gaan richting de auto, als Janna zegt: ‘Wat was dit gaaf! Ik hoop dat RaceRunning snel een paralympische sport wordt!’

Nabericht: Inmiddels heeft AV Delta Sport in Zierikzee besloten om te starten met een RaceRunning-groep. Ze hebben inmiddels vijf RaceRunners middels sponsoring kunnen aanschaffen!

Voor meer informatie:
RaceRunning Nederland,
www.racerunning.nl

